Δελτίο Κέντρου Μικρασιατικών Σπουδών

Τόμ. 5 (1984)

Ευάγγελος Γαλάνης, Μητροπολίτης Πέργης, Η Πέργη της Παμφυλίας. Συμβολή στην πολιτική και εκκλησιαστική ιστορία της αρχαίας πόλεως

Αδαμάντιος Στ. Ανεστίδης

doi: [10.12681/deltiokms.224](https://doi.org/10.12681/deltiokms.224)

Copyright © 2015, Αδαμάντιος Στ. Ανεστίδης

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Ανεστίδης Α. Σ. (1984). Ευάγγελος Γαλάνης, Μητροπολίτης Πέργης, Η Πέργη της Παμφυλίας. Συμβολή στην πολιτική και εκκλησιαστική ιστορία της αρχαίας πόλεως. *Δελτίο Κέντρου Μικρασιατικών Σπουδών*, 5, 544–546. <https://doi.org/10.12681/deltiokms.224>

Ευάγγελος Γαλάνης, Μητροπολίτης Πέργης, *Ἡ Πέργη τῆς Παμφυλίας. Συμβολή στὴν πολιτικὴ καὶ ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία τῆς ἀρχαίας πόλεως*. Ἀνάλεκτα Βλατάδων, 40, Θεσσαλονίκη: Πατριαρχικὸν Ἰδρυμα Πατερικῶν Μελετῶν, 1983, σ. 236.

Εἶναι φανερὸ ὅτι ὁ ὑπότιτλος προσδιορίζει τὸ ἀντικείμενο τῆς μελέτης. Ὑστερα ἀπὸ μιὰ συνοπτικὴ παρουσίαση τῆς πολιτικῆς ἱστορίας τῆς Πέργης, δίδεται ἡ ἐκκλησιαστικὴ τῆς ἱστορία. Πρόκειται δηλ. γιὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία τῆς ἐκκλησίας τῆς Πέργης σὲ διάσταση πανεπιστημιακῆς διατριβῆς ποὺ ὑποβλήθηκε στὴ Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης καὶ ἐγκρίθηκε.

Ἡ διάταξη τῆς ὕλης παρουσιάζεται σὲ δύο μέρη. Τὸ πρῶτο μὲ τὸν τίτλο «Γενικὴ θεώρηση τῆς ἱστορίας τῆς Πέργης» χωρίζεται σὲ δύο κεφάλαια. Τὸ πρῶτο παρουσιάζει τὴν «ἱστορικὴ ἐξέλιξη τοῦ χώρου τῆς Παμφυλίας» καὶ τὴν «ἵδρυση τῆς πόλεως τῆς Πέργης» (σ. 19-47), ἀρχίζοντας ἀπὸ μιὰ γεωγραφικὴ ἐπισήμανση τῆς Πέργης μέσα στὴν Παμφυλία καὶ τελειώνοντας μὲ τὴ θεώρηση τῶν ἱστορικῶν περιόδων τῆς Πέργης, ἀπὸ τὴν προϊστορία μέχρι σήμερα, μέσα ἀπὸ τὶς ἱστορικὲς μαρτυρίες. Στὸ δεύτερο κεφάλαιο ἐξειδικεύεται ἡ «ἀναφορὰ στὴν ἱστορία τῆς Πέργης» (σ. 49-68) καὶ δίδεται ἡ ὀνομασία της, ἡ ἐτυμολογία της, ἡ τοπογραφία της, ἡ περιγραφή της, μαζί μὲ τὸ πρόβλημα τῆς διαλέκτου ποὺ μιλοῦσαν στὴν Παμφυλία, τὸ νομισματικὸ πλοῦτο καὶ τὴν ἀναφορὰ στοὺς δημόσιους θεσμούς, τὸν πολιτικὸ βίو καὶ τὴ λατρευτικὴ ζωὴ τῆς πόλης.

Τὸ δεύτερο μέρος, ποὺ τελικὰ προσδιορίζει τὸ ἀντικείμενο τῆς ἐργασίας, ἐπιγράφεται «Ὁ χριστιανισμὸς στὴν Πέργη» καὶ χωρίζεται σὲ δύο μεγάλες ἐνότητες: I. «Ἡ ἐκκλησία Πέργης» καὶ II. «[Ἡ] Ἐπαρχία Παμφυλίας». Ἡ ἱστορία τῆς ἐκκλησίας τῆς Πέργης ἀναπτύσσεται σὲ τρία κεφάλαια. Στὸ πρῶτο περιγράφεται «Ἡ ἵδρυση τῆς ἐκκλησίας Πέργης» (σ. 71-87) ἀπὸ τὸν ἀπόστολο Παῦλο, ὡς ἀποστολικὴ τοπικὴ ἐκκλησία, ἀλλὰ καὶ ὡς χώρος ἐναρξῆς τῆς πρώτης περιοδείας τῶν ἀποστόλων στὸ μικρασιατικὸν ὄρος. Στὸ δεύτερο ἱστορεῖται ἡ «Ἐκκλησία τῆς Πέργης ἀπὸ τὴν ἀποστολικὴ ἐποχὴ μέχρι τὴν περίοδο τῆς Τουρκοκρατίας» (σ. 89-114), καὶ στὸ τρίτο παρουσιάζεται ἡ «ὀργάνωση τῆς ἐκκλησίας τῆς Πέργης» (σ. 115-123), ὡς κανονικὴ ἐξάρτηση, ἐξαρχία καὶ χριστιανικὴ ζωή.

Ἡ ἱστορία τῆς ἐπαρχίας Παμφυλίας ἀναπτύσσεται σὲ τέσσερα κεφάλαια. Στὸ πρῶτο προσδιορίζεται ἡ «Μητρόπολη Πέργης» (σ. 125-134), δηλ. ἀποσαφηνίζεται ἡ θέση τῆς καὶ ἡ τάξη τῆς, στὸ δεύτερο καθορίζεται ὁ ἀριθμὸς καὶ ἡ ὀνομασία τῶν «ἐπισκοπῶν τῆς μητροπόλεως Πέργης» (σ. 135-144), στὸ τρίτο δίδεται ὁ «ἐπισκοπικὸς κατάλογος τῆς μητροπόλεως Πέργης» (σ. 145-160), μὲ βάση τὴ μέχρι σήμερα βιβλιογραφία καὶ τὸ πρόσφατο ἀρχαιολογικὸ ὕλικό, καὶ στὸ τέταρτο κεφάλαιο συγκεντρώνονται σημειώματα γιὰ τὶς «ἐπισκοπικὲς πόλεις καὶ τοὺς ἐπισκοπικοὺς καταλόγους τῶν ἐπισκοπῶν τῆς μητροπόλεως Πέργης» (σ. 161-188).

Στὸ παράρτημα ποὺ ἀκολουθεῖ (σ. 191-204) δημοσιεύονται ἑννέα κείμενα ποὺ ἄμεσα ἢ ἔμμεσα σχετίζονται πρὸς τὴν ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία τῆς μητροπόλεως Πέργης.

Τὴν ἐκδοσὴ πλαισιώνουν στὴν ἀρχὴ ἀφιέρωση (σ. 5), πρόλογος (σ. 7) καὶ συντομογραφίες (σ. 15), καὶ στὸ τέλος βιβλιογραφία πηγῶν (σ. 205-209) καὶ βοηθημάτων (σ. 209-220), χάρτες καὶ εἰκόνες (σ. 223-232), πίνακες ὀνομάτων καὶ πραγμάτων (σ. 233-236) καὶ μιὰ περίληψη σὲ ἀγγλικὴ γλῶσσα (σ. 189-190).

Τὸ σφιχτοδεμένο ἐξωτερικὰ αὐτὸ ἀπὸ κεφάλαιο σὲ κεφάλαιο σχεδιάγραμμα παρουσιάζει καὶ μιὰ ἐσωτερικὴ ἀλληλουχία ποὺ μαρτυρεῖ ὅτι τὸ ὕλικό γιὰ τὴ συγγραφὴ τῆς διατριβῆς ἔτυχε μεθοδικῆς ἐπεξεργασίας καὶ ἀπέδωσε ὅ,τι περισσότερο μποροῦσε. Ἡ γνώση ἐξάλλου ἀπὸ μέρους τοῦ συγγραφέα τῆς τουρκικῆς κατέστησε προσιτὴ καὶ τὴν ἀξιόλογη καὶ μοναδικὴ τουρκικὴ ἀρχαιολογικὴ βιβλιογραφία.

Ἡ μέθοδος ποὺ χρησιμοποιήθηκε κατὰ τὴ συγγραφὴ εἶναι ἡ ἱστοριοφιλολογικὴ, σὲ σύγχρονη ἔκφραση καὶ μορφή, ποὺ ἀπαιτεῖ διαγράμματα καὶ πίνακες (δειγματοληπτικὰ βλ. σ. 133 καὶ 134). Κάποια ἀντίρρηση θὰ μποροῦσε νὰ διατυπώσῃ κανεὶς ὡς πρὸς τὴ θέση ποὺ τοποθετήθηκε ἡ ἀγγλόφωνη περίληψη καὶ τὴ δημοσίευση τῆς προσφώνησης τοῦ χειροτονοῦντος ἀρχιερέως, κατὰ τὴ χειροτονία τοῦ τελευταίου μητροπολίτου Πέργης, ὅπως καὶ τὴν ἀντιφώνηση τοῦ τελευταίου. Ἡ περίληψη ἴσως ἔπρεπε νὰ δημοσιευθεῖ μετὰ τὸ παράρτημα, ὁμως διερωτῶμαι ἂν οἱ δύο ὁμιλίες κατὰ τὴν χειροτονία, στὴ μορφή ποὺ γράφτηκαν, ἀποτελοῦν ἱστορικὴ πηγὴ καὶ μάλιστα μετὰ τὸ ὑπόμνημα ἐκλογῆς.

Ἀκόμῃ πρέπει νὰ σημειωθεῖ ὅτι τὸ ὕφος γραφῆς ποὺ χρησιμοποιεῖ ὁ συγγραφέας εἶναι ἀπλὸ καὶ σαφές, διανθισμένο μὲ ἐκφράσεις γραφικὲς ἀλλὰ καὶ ποιητικὲς (βλ. σ. 7, 71-73), καὶ ἡ γλῶσσα τοῦ μιὰ δημοτικὴ γλαφυρή.

Ὑπάρχει μιὰ παράδοση στὸ χῶρο τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, λόγιοι ἀρχιερεῖς τοῦ νὰ ἀσχολοῦνται καὶ μὲ τὴν ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου γενικὰ ἢ πιὸ εἰδικὰ τῆς μητροπόλεως τῆς.

Πρόχειρα ένθυμεΐται κανείς τή στιγμή αὐτή ἀπό τοὺς νεκροὺς ἀρχιερεῖς τὸν Φιλάρετο Βαφεΐδη, τὸν Σάρδεων καὶ Πισιδίας Γερμανό, τὸν Ἑλίου-πόλεως Γεννάδιο καὶ ἀπὸ τοὺς ζῶντες ἀρχιερεῖς τὸν Σάρδεων Μάξιμο. Ἐκφραση τῆς παράδοσης αὐτῆς εἶναι τὸ κρινόμενο βιβλίον τοῦ μητροπολίτη Πέργης Εὐαγγέλου. Ἡ ἐκδοσὴ του, πέρα ἀπὸ τὴ διάσταση μιᾶς μαρτυρίας τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, ἔχει καὶ τὴν καταξίωσίν της μέσα στὸ χῶρον τῆς μικρασιατικῆς βιβλιογραφίας.

Τὸ Πατριαρχικὸ Ἰδρυμα Πατερικῶν Μελετῶν περιέλαβε τὴν ἐκδοση στὴ σειρά τῶν «Ἀναλέκτων Βλατάδων», ποὺ διευθύνει ὁ καθηγητὴς Π. Κ. Χρήστου, γι' αὐτὸ καὶ ἡ ἐργασία ἀξιώθηκε μιᾶ ἐκδοσῆς φροντισμένης. Ὅμως δὲν πρέπει νὰ ἐπιτρέπουμε, σὲ ἐργασίες ἐπιστημονικῆς καὶ ἐκδόσεως ἀξιώσεων, ἢ τουρκικῆ βιβλιογραφία νὰ μὴν τυπώνεται σωστά, ὅπως ἀπαιτεῖ ἡ ὀρθογραφία τῆς γλώσσας της.

ΑΔΑΜΑΝΤΙΟΣ ΣΤ. ΑΝΕΣΤΙΔΗΣ